

† NICODIM
EPISCOPUL SEVERINULUI ȘI STREHAIEI

Nașterea Domnului
- Bucurie și Nădejde -

Pastorală la praznicul Nașterii Domnului - 2020

†NICODIM

*Din mila lui Dumnezeu,
Episcopul Severinului și Strehaiei*

*Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept-credinciosului
popor din Episcopia Severinului și Strehaiei, har, pace,
sănătate și alese bucurii duhovnicești de la Dumnezeu iar de
la noi părintească îmbrățișare și arhierască binecuvântare!*

NAȘTEREA DOMNULUI BUCURIE ȘI NĂDEJDE

*Motto: „Iată, vă binevestesc vouă bucurie mare.
Că vi S-a născut azi Mântuitor, Care este
Hristos Domnul, în cetatea lui David.”*

(Luca 2, 10-11)

Iubiți credincioși,

Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să prăznuim și în acest an Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul din Treime, Care S-a deșertat pe Sine pentru răscumpărarea neamului omenesc, născându-Se din Fecioara Maria într-o peșteră de la marginea Bethleemului. Întruparea și Nașterea Mântuitorului din Fecioara Maria nu s-au făcut după legile firii omenești. Conceperea sau zămislirea s-a făcut prin lucrarea dumnezeiască a Tatălui și a Duhului Sfânt. Sfântul Arhanghel Gavriil i-a binevestit Fecioarei Maria prin cuvintele: „Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. Pentru aceea, Sfântul Care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu Se va chema” (Luca 1, 35).

Sfântul Evanghelist Matei, după ce scrie *cartea neamului lui Iisus Hristos*, mărturisește: „Iar nașterea lui Iisus Hristos a fost așa: Maria, mama Sa, fiind logodită cu Iosif și fără să fi fost ei împreună, s-a aflat având în pânțece de la Duhul Sfânt” (Matei 1, 18). Observând-o pe

Fecioara Maria că este îngreuiată și nevoind s-o vădească, a vrut să o lase în ascuns (Matei 1, 19). Se știa *drept și temător de Dumnezeu*, nu înțelegea cum a fost posibil ceea ce constata. Îngerul Domnului i s-a arătat noaptea în vis și i-a grăit: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce S-a zămislit într-înșea este de la Duhul Sfânt” (Matei 1, 20).

Datorită mării Sale iubiri față de oameni, Dumnezeu a rânduit ca să vină El, Mesia Cel mult așteptat de neamuri (Facere 49, 10) și profețit de prorocii Vechiului Testament, Mântuitorul lumii, surpătorul păcatului. El aduce omenirii binecuvântarea care îndepărtează întristarea și durerea, deoarece El „dorește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Timotei 2, 4). Dragostea nemărginită a lui Dumnezeu pentru neamul omenesc a fost evidențiată de Sfântul Evanghelist Ioan, care scrie: „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16). În același sens, Sfântul Apostol Pavel scria: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoși” (Romani 5, 8).

Într-o noapte înstelată a lunii Decembrie, un înger trimis de Dumnezeu se arată unor păstori care păzeau vitele nu departe de Bethleem. Acesta, văzându-i cu inimile cuprinse de frică, le-a zis cu multă blândețe: „Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul; că vi S-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David” (Luca 2, 10-11). După anunțarea acestei vești minunate, mulțime de îngeri au psalmodiat prima colindă: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 14). Este prima cântare îngerească care exprimă marea bucurie datorată Întrupării.

An de an, la sărbătoarea Nașterii Pruncului Iisus Hristos, Mântuitorul lumii (Ioan 4, 42), omenirea se bucură asemenea cetelor îngerești. Fiul lui Dumnezeu din ceruri acceptă să devină și Fiul Omului și să dăruiască omenirii răscumpărarea. Pe Domnul nostru Iisus Hristos „Dumnezeu L-a rânduit jertfă de ispășire” (Romani 3, 25) „ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe aceia pe care frica morții îi ținea în robie toată viața” (Evrei 2, 14-15).

Starea lăuntrică de fericire, bucuria, mulțumirea exprimate de fiecare creștin se datorează Izvorului bucuriei noastre, Care ne oferă posibilitatea de a avea parte de Împărăția Sa. Bucuria din inimi este trăită în aceste sărbători de bunii creștini, care participă la slujbele de preaslăvire precum și în momentul Împărtășirii cu Trupul și Sângele Domnului în aceste sărbători. Bucuria este exprimată an de an prin împărțirea de daruri celor mici, care, an de an, așteaptă cu nerăbdare Crăciunul. Bucuria este exprimată prin colindele și cântecele de stea care au fost transmise prin posturile de radio ale Bisericii, prin intermediul televiziunii Trinitas sau prin intermediul mijloacelor de informare.

Iubiți fi duhovnicești,

În acest an, care se apropie de sfârșit, omenirea de pe fața întregului pământ a dus și încă duce o luptă grea cu o molimă despre care nu s-a auzit. Mulți semeni au fost infectați. Unii, prin mila lui Dumnezeu, s-au făcut sănătoși; alții, din nefericire, nu mai sunt împreună cu noi, pentru a ne bucura de sărbătoarea Nașterii Domnului. Suferința, care a adus stări de panică, uneori chiar depresie, pierderea unor rude sau prieteni, a semănat în inimile multora dintre noi multă frică. O mică răceală, o banală durere de cap, sunt urmate de teama că poate ne-am infectat. Cu surprindere, se observă că la bucuria pe care am trăit-o an de an la aceste sărbători, în multe inimi se adaugă frică și anumite stări legate de aceasta, cum ar fi neliniștea, anxietatea, angoasa, spaima manifestată prin multă agitație interioară și exterioară. În felul acesta, viața de zi cu zi a fiecăruia devine din ce în ce mai chinuitoare, cu toată grija pe care o depunem fiecare pentru a ne proteja, respectând cu atenție îndrumările recomandate de specialiștii în medicină.

Este de dorit ca această frică să nu ne afecteze, sau, dacă este posibil, să scăpăm definitiv de ea. În continuarea acestui cuvânt pastoral vom prezenta câteva leacuri duhovnicești desprinse din învățătura de credință, care să ne ajute să scăpăm de această frică, indiferent de cauzele care o provoacă.

Un prim leac duhovnicesc ce ne ajută să scăpăm de frică îl reprezintă *credința puternică* în Dumnezeu. Credința puternică ne întărește, ne aduce în inimi liniștea și nădejdea că Dumnezeu ne ajută. El Însuși a promis: „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi” (Evrei 13, 5),

iar Sfântul Pavel ne învață: „Având bună îndrăzneală să zicem: «Domnul este într-ajutorul meu; nu mă voi teme!»” (Evrei 13, 6).

Tot creștinul, ce crede cu tărie în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, simte în inimă o siguranță că va primi de la El ajutor în momentele grele. Credința puternică în Pronia Divină îndepărtează de la om frica de necunoscut. El nu se mai teme de împrejurările vieții, nu se teme de invidia și dușmănia oamenilor răi, nu se teme de încercările aduse de vrăjmașul diavol, nu se teme de boală și nici de moarte. Nădejdea că Dumnezeu ne ajută dacă vom avea credință fierbinte a fost exprimată în *Psalmul 26* prin cuvintele: „Domnul este lumina mea și mântuirea mea; de cine mă voi teme? Domnul este apărătorul vieții mele; de cine mă voi înfricoșa? (...) de s-ar rânduî împotriva mea oștire, nu se va înfricoșa inima mea” (Psalmi 26, 1-2; 5). Nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu a fost exprimată de psalmist și prin cuvintele: „Că de voi și umbla în mijlocul morții, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine ești” (Psalmi 22, 4).

Evagrie Ponticul scria, cu toată convingerea, că în inima unde este credință neclintită nu pot pătrunde bătăuielele fricii. Sfântul Isac Sirul, cunoscut părinte filocalic, ale cărui scrieri au fost traduse în limba română de părintele Dumitru Stăniloae, ne învață că atunci când vede omul că inima lui nu are liniște din partea fricii și tremuratăului, va înțelege și va cunoaște că această frică îi arată că este lipsit de Altcineva, care să-l ajute. Căci inima dă mărturie prin frica ce o apasă și o războiește înăuntru că-i lipsește Cineva, adică ajutorul lui Dumnezeu cel ce mântuiește.

Credința și nădejdea că Dumnezeu ne va ajuta să scăpăm de molimă și de frică sporește prin multa *rugăciune*. Rugăciunea pe care o facem însoțită de închinăciuni și de metanii, precum vorbirea cu Dumnezeu în Sfânta Biserică, unde participăm la Sfintele Slujbe, reprezintă un bun mijloc de a scăpa de orice frământare sau neliniște. Avva Ioan din Singurătate zice că dacă cerem insistent lui Dumnezeu, El ne ajută și ne dă putere să scăpăm de frică. Prin *rugăciune*, omul intră în comuniune cu Dumnezeu, simte liniște deplină și teama, de orice fel ar fi, nu i se poate strecura în suflet. În *Patericul Egiptean* se povestește că Avva Teodor al Fermei, întrebând dacă se va teme în cazul în care va veni peste el o mare nenorocire, a dat următorul răspuns: „De se va lipi cerul de pământ, Teodor nu se teme, căci s-a rugat lui Dumnezeu ca să îndepărteze de la el frica”¹.

¹ (...), *Patericul Egiptean*, Editura Cartea Ortodoxă, București, 2011, p. 106.

Rugăciunea trebuie făcută cu străpungere de inimă și cu lacrimi. Sfântul Ioan Scărarul spune că cei ce se roagă cu lacrimi, „nu se sperie de dureri și nu sunt stăpâniți de frică”². Leacul cel mai puternic, ce ne poate salva de stările provocate de frică, deznădejde și depresie îl reprezintă *rugăciunea inimii* sau *rugăciunea lui Iisus*, care aduce omului nădejdea că va primi mult ajutor de la Dumnezeu. „Întrarmează-te cu rugăciunea, zice Sfântul Ioan Scărarul, întinde mâinile în sus și biruiește pe vrăjmași cu numele lui Iisus, căci nu e în cer și pe pământ armă mai tare”³.

După primirea ajutorului dumnezeiesc, cel tămăduit (vindecat) se cuvine să înalțe din inimă rugăciune de mulțumire. Același părinte filocalic spunea: „Izbăvit de boală, preamărește pe Cel ce te-a izbăvit. Căci, mulțumindu-I, te va acoperi în veci”⁴.

În aceste momente de grea încercare suntem îndatorați să ne rugăm pentru semenii noștri. Rugăciunea pentru aproapele îndepărtează frica de la cel ce se roagă. Ne învață autorul *Scării*: „Nu refuza când îți se cere să te rogi pentru un suflet, chiar dacă n-ai dobândit rugăciunea. Căci credința celui ce o cere pe aceasta a mântuit pe cel ce se roagă cu zdrobire de inimă”⁵.

Un alt mijloc ce ne ajută mult ca să îndepărtăm frica de la noi îl reprezintă virtutea smereniei, care este în strânsă legătură cu rugăciunea neîncetată. Sfântul Isac Sirul spune că cel ce vrea să fie izbăvit de frică trebuie să se roage pentru a dobândi smerenie. Cuviosul Isihie Sinaitul ne îndeamnă pe noi toți „să ținem dar de rugăciune și de smerenie, de acestea două care, împreună cu trezvia, ne înarmează împotriva diavolilor ca o sabie de foc. Căci, făcând așa, putem să prăznuim în fiecare zi și în fiecare ceas, din inimă, în chip tainic, o sărbătoare a bucuriei”⁶.

În scrierile părinților filocalici se vorbește, printre altele, de smerita cugetare, virtute cu ajutorul căreia se îndepărtează de la noi frica. Părintele Dumitru Stăniloae spune că „desăvârșirea smereniei stă în a

2 Sfântul Ioan Scărarul, *Scara Dumnezeiescului Urcuș, Cuvântul XX*, în colecția *Filocalia Sfintelor nevoițe ale desăvârșirii* (în continuare *Filocalia*), vol. IX, trad., introd. și note de pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române (în continuare EdIBMBOR), București, 1980, p. 265.

3 *Ibidem*, p. 265.

4 *Ibidem*, pp. 265-266.

5 *Ibidem, Cuvântul XXVIII*, p. 412.

6 Isihie Sinaitul, *Despre trezvie*, Suta a doua, cap. 74, în col. *Filocalia*, vol. IV, trad., introd. și note de pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă (în continuare EdIBMO), București, 2010, p. 101.

răbda cu bucurie învinuirile mincinoase”⁷. Sfântul Isac Sirul ne învață că dacă vom înmulți rugăciunea, vom avea smerită cugetare în inima noastră. Omul simte, în același timp, că este înconjurat de ajutorul lui Dumnezeu, simte o putere de încredere ce se mișcă în inima sa, putere care îl face să nu se mai teamă de nimic, ci numai de Dumnezeu. Trăiește momente de odihnă și bucurie duhovnicească. Ava Dorothei de Gaza precizează că cel ce vrea să scape de tulburare și de frică și să aibă adevărata liniște a sufletului, „să învețe smerita cugetare și va vedea că în ea este toată bucuria și toată slava și toată odihna”⁸.

Sfântul Isac Sirul scrie că „cel smerit la suflet nu se tulbură când este nedreptățit, nici nu se apără de lucrul în care a fost nedreptățit. Primește calomnia ca adevăr și nu se îngrijește să convingă pe oameni că a fost calomniat, ci cere iertare”⁹. Sfântul Ioan Scărarul spune că „smerită cugetare arată nu cel ce se defaimă pe sine..., ci, ocărât fiind de altul, nu-și micșorează dragostea față de acesta”¹⁰.

Deducem din cele arătate că dragostea și iubirea față de aproapele aduc liniște și îndepărtează stările de tulburare și de frică. Că iubirea dezinteresată a aproapelui alungă frica, ne spune Sfântul Ioan Evanghelistul: „În iubire nu este frică, ci iubirea desăvârșită alungă frica, pentru că frica are cu sine pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârșit în iubire” (I Ioan, 4, 18). Și Sfântul Ioan Scărarul preciza că cel ce s-a umplut de iubire nu mai poate fi vătămat de frică.¹¹

Iubiți frați creștini,

Din cele arătate, concludem că prin credință, rugăciunea lui Iisus, smerită cugetare, iubire față de Dumnezeu și de oameni putem alunga frica din inimile noastre pentru a ne bucura duhovnicește acum, la Nașterea Domnului, în Anul Nou, care se apropie, și în toți anii vieții noastre.

În afară de această frică, ce vatămă și provoacă multă agitație lăuntrică, menține deznădejdea și, uneori, provoacă atacuri de panică, mai există un fel de frică ce folosește. Mai există o *frică mântuitoare*

7 Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Notă de Subsolv 565*, în col. *Filocalia*, vol. IX, ed. cit., p. 271.

8 Avva Dorothei de Gaza, *Felurite învățături lăsate ucenicilor săi când a părăsit mănăstirea Avvei Serid și a întemeiat cu ajutorul lui Dumnezeu mănăstirea sa*, I, 8, în col. *Filocalia*, vol. IX, ed. cit., p. 483.

9 Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *n.s. cit.*, p. 271.

10 Sfântul Ioan Scărarul, *op. cit.*, *Cuvântul 21*, p. 271.

11 *Ibidem*, *Cuvântul 21*, p. 425.

sau *neliniște mântuitoare*, numită de Sfinții Părinți *frica de Dumnezeu*. Frica de Dumnezeu îndeapărtează de la om pe cea chinuitoare, la care ne-am referit. Prin urmare, această frică benefică, folositoare, reprezintă un mijloc bun împotriva temerii. Un părinte zicea că cel ce are frică de Dumnezeu, chiar dacă locuiește sau lucrează cu oameni răi, nu se teme. În *Vechiul Testament* sunt învățături care arată importanța fricii de Dumnezeu. Astfel, în cartea *Psalmlor* ni se spune că „frica de Domnul este începutul înțelepciunii” (Psalmi 110, 10), iar Solomon, fiul lui David, zice: „Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu și priceperea este știința Celui sfânt” (Proverbe 9, 10) și „Frica de Dumnezeu este izvor de viață, ca să putem scăpa de cursele morții” (Proverbe 14, 27). De asemenea, Isus Sirah, în cartea sa, ne spune că „Rădăcina înțelepciunii este a se teme de Domnul, iar ramurile ei, lungime de zile” și „frica Domnului toate le covârșește și cel care o ține pe ea, cui se va asemăna?” (Înțelepciunea lui Isus Sirah 1, 19; 25, 14).

Există o frică de Dumnezeu numită începătoare, vizibilă la cei care sunt la începutul urcușului duhovnicesc. Ea constă în temerea omului că va pierde mântuirea sufletului și Împărăția lui Dumnezeu. Pierderea mântuirii înseamnă primirea după moarte sau chiar din timpul vieții a pedepsei pentru păcatele săvârșite și simțământul că pierde starea de comuniune cu Părintele Luminilor. Dumnezeu nu vrea să-l sperie pe om și să-i inducă frica în inimă, însă, după săvârșirea păcatului, conștiința omului îi creează niște stări firești de teamă, în urma cărora se hotărăște să nu mai păcătuiească și, prin căință sinceră, pune început bun.

Marcu Ascetul scrie că „frica de Dumnezeu ne silește să ne luptăm cu păcatul”¹². Însă, noi, începând lupta, dobândim în același timp și harul lui Dumnezeu și avem posibilitatea de a câștiga liniștea lăuntrică. Același părinte precizează că „slava deșartă, iubirea de argint și plăcerea nu lasă facerea de bine nepătată de nu s-a topit mai înainte prin frica lui Dumnezeu”¹³.

Petru Damaschinul, un alt părinte filocalic, spune că frica de Dumnezeu aduce „păzirea poruncilor, adică rugăciunea cu lacrimi, blândețea, smerita cugetare; din acestea se naște puterea de a deosebi; și din aceasta străvederea sau puterea de-a putea prevedea greșelile viitoare

¹² Marcu Ascetul, *Despre cei ce-și închipuie că se îndreptătesc din fapte*, cap. 205, în col. *Filocalia*, vol. I, trad., introd. și note de pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, EdIBMBOR, București, 2008, p. 325.

¹³ *Ibidem*, cap. 138, p. 316.

și de a le înlătura din vreme, prin curățenia minții, datorită experienței și amintirii celor de mai înainte, și a celor prezente, și a celor săvârșite din nebăgare de seamă; și din acestea nădejdea; iar din acestea neîmpătımirea și dragostea desăvârșită¹⁴.

Sfântul Simeon Noul Teolog ne învață că frica de Dumnezeu îndepărtează pe diavoli: „Cel ce se teme de Domnul nu are frică de asaltul dracilor, nici de neputincioasele lor atacuri, dar nici de amenințările oamenilor răi. Fiind în întregime ca o flacără sau ca un foc arzător ce străbate zi și noapte de jur împrejur locurile ascunse și întunecoase, pune dracii pe fugă. Că fug mai degrabă aceia de el decât el de aceia, ca să nu fie arși de flacăra învăpăiată a focului dumnezeiesc ce țâșnește din el”¹⁵.

Sfinții Părinți ai Bisericii, în special părinții niptici, au arătat că, de la frica de Dumnezeu, omul care se nevoiește scapă de orice neliniște și ajunge la dragostea de Dumnezeu. Avva Dorothei de Gaza înmănușează învățătura părinților. El spune că este o frică „începătoare și una desăvârșită; și că una este a începătorilor, cum ar spune cineva, a cinstitorului de Dumnezeu; iar alta, a celor sfinți și desăvârșiți, a celor ce au ajuns la măsura iubirii. De pildă: cineva face voia lui Dumnezeu din frica de chinuri. Acesta, cum am spus, e încă începător. El nu face încă binele pentru el însuși, ci de frica bătailor. Altul face voia lui Dumnezeu, iubindu-L pe Dumnezeu Însuși, dorind în chip deosebit să-I placă lui Dumnezeu. Acesta știe ce este binele însuși, acesta a cunoscut ce înseamnă a fi cu Dumnezeu. Acesta este cel ce are iubirea adevărată pe care sfântul o numește desăvârșită. Și această iubire îl duce pe el la frica desăvârșită. Unul ca acesta nu se mai teme și păzește voia lui Dumnezeu, nu pentru bătaie, nu pentru a nu fi pedepsit, ci, cum am spus, pentru că a gustat din dulceața de a fi împreună cu Dumnezeu. Îi este frică să nu cadă din ea, îi este frică să nu fie lipsit de ea. Aceasta este frica desăvârșită, care se naște din iubirea aceasta”¹⁶. Același părinte scrie: „Dacă deci cineva se abate de la rău de frica pedepsei, precum sluga care se teme de stăpân, atunci el vine pe încetul și la săvârșirea binelui și, făcând binele, vine și la nădejdea unei răsplăți oarecare pentru lucrarea binelui, precum nădăjduiește simbriașul.

14 Petru Damaschinul, *Învățăături duhovnicești*, Cartea întâi, în *Filocalia*, vol. V, trad., introd. și note de pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, EdIBMO, București, 2011, p. 46.

15 Sfântul Simeon Noul Teolog, *Capete Teologice*, cap. 68, în *Filocalia*, vol. VI, trad., introd. și note de pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, EdIBMO, București, 2011, pp. 43-44.

16 Avva Dorothei, *op. cit.*, IV, 1, p. 513.

Iar stăruind, cum am zis, în fuga de rău, din frică și asemenea robului, și făcând binele din nădejde, ca simbriașul, petrecând cu Dumnezeu timp îndelungat în bine, se unește prin aceasta, pe măsura acestei petreceri, cu Dumnezeu și deci îl gustă și ajunge la o simțire oarecare a Însuși Binelui adevărat și nu mai voiește să se despartă de El. Căci cine-l va mai putea despărți pe el, cum a zis Apostolul, de dragostea lui Hristos (Romani 8, 35)? Atunci ajunge la măsura fiului și iubește binele pentru el însuși și se teme, pentru că-l iubește. Și aceasta este frica cea mare și desăvârșită¹⁷.

Sfântul Simeon Noul Teolog scrie: „Credința și frica de Dumnezeu și păzirea poruncilor Lui ne răsplătesc pe măsura curățirii noastre. Căci în măsura în care ne curățim, ne ridicăm de la frica de Dumnezeu la dragostea de El și, înaintând, ne mutăm, așa zicând, de la frică, la iubirea lui Dumnezeu¹⁸. Părinții filocalici Calist și Ignatie Xantopol spun următoarele: „Iar frica este toiagul părintesc, care ne călăuzește pe noi până ce vom ajunge la raiul duhovnicesc. Și când vom ajunge acolo, ne lasă și se depărtează. Căci raiul este iubirea lui Dumnezeu, în care se află dulceața tuturor fericirilor. Și iarăși: Precum nu este cu putință a trece marea cea mare fără o corabie sau o luntre, așa nu poate străbate cineva spre iubire fără frică. Marea acoperită de aburi sărați, așezată între noi și raiul gândit cu mintea, o putem trece cu corabia pocăinței, care are ca vâslași frica. Dacă vâslașii aceștia ai fricii nu cârmuiesc corabia pocăinței, prin care străbatem marea lumii acesteia spre Dumnezeu, ne scufundăm în marea acoperită cu aburi sărați¹⁹.”

Iubiți credincioși,

Sărbătoarea Nașterii Domnului rămâne un binevenit prilej de bucurie duhovnicească, fiindcă Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca „lumea viață să aibă și din belșug să aibă” (Ioan 10, 10). Însuși Mântuitorul a spus despre Sine: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14, 6), și aceasta trebuie să ne bucure, fiindcă avem nădejde că mergem pe cale cu Cel Născut din Fecioara Maria și, la sfârșit, vom moșteni viața veșnică. Sfântul Ioan Evanghelistul zice că Dumnezeu este iubire (I Ioan 4, 16) și, din această iubire față de neamul omenesc, ne-a

¹⁷ *Ibidem*, pp. 515-516.

¹⁸ Sfântul Simeon Noul Teolog, *op. cit.*, cap. 6, p. 22.

¹⁹ Calist și Ignatie Xantopol, *Metoda*, cap. 80, în *Filocalia*, vol. VIII, trad., introd. și note de pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, EdIBMO, București, 2013, pp. 211-212.

răscumpărat din robia păcatului și din osânda morții. Știind că Dumnezeu ne iubește, să ne punem nădejdea în ajutorul Lui, îndepărtând frica. Cu inimile pline de smerenie, să-I mulțumim pentru tot ajutorul, începând noul an cu credința și cu speranța că va fi mai bine. Iisus Hristos a spus Sfinților Apostoli: „Nu vă voi lăsa orfani” (Ioan 14, 18), iar pe Muntele Măslinilor, când S-a despărțit trupește de ei, a promis: „Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor” (Matei 28, 20). Prin urmare, nu suntem singuri în acest pelerinaj și nu se cade să ne lăsăm cuprinși de teamă, ci, cu credința că Fecioara Maria și toți sfinții se roagă pentru noi, cu bucurie vom sărbători cu evlavie pe Sfântul Nicodim de la Tismana, ocrotitorul episcopiei și al județului nostru, cel care s-a rugat pentru îndepărtarea ciumei care bântuia în vremea sa. În ziua de 27 decembrie ne vom ruga Sfântului Arhidiacon Ștefan, model de iubire a vrăjmașilor, iar în ziua de 1 ianuarie, la Anul Nou, odată cu prăznuirea tăierii împrejur a Pruncului Iisus, vom sărbători pe Sfântului Ierarh Vasile cel Mare, model de filantropie creștină. După ce vom merge cu Domnul Iisus Hristos la râul Iordan, în ziua de 6 ianuarie, în ziua următoare vom prăznuși pe Sfântul Ioan Botezătorul, cel care ne îndeamnă la pocăință. Fiecare dintre noi să fim mai hotărâți în a lucra cu spor la împlinirea virtuților și, ferindu-ne de orice păcat, să sporim în dragostea de Dumnezeu și de aproapele.

Cel mai puternic simțământ care să ne stăpânească în aceste zile să fie simțământul de bucurie, pace lăuntrică și nădejde în ajutorul lui Dumnezeu în anul pe care îl vom începe. Închei această scrisoare pastorală rugând pe Bunul Dumnezeu să vă întărească, să nu aveți frică de nimic, să ne învrednicească să petrecem sfintele sărbători ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei în deplină sănătate, cu liniște lăuntrică și bucurie prin rugăciune.

Vă îmbrățișează cu multă dragoste, al dumneavoastră

Părinte duhovnicesc,

Nicodim

Episcopul Severinului și Strehaiei